

Sentència 41-2018 del TSJA. Impost sobre Societats. Remuneració de l'òrgan d'administració i la seva deducció en l'impost sobre societats. Interpretació de l'article 13 de la Llei de l'Impost sobre Societats.

Extracte facilitat per Strategos

Resum: El Tribunal estableix la necessitat que els estatuts determinin una obligació de retribució a l'òrgan d'administració per tal que aquesta retribució sigui deduïble en l'impost sobre societats.

No admet la deducció als efectes de l'impost sobre societats, si els estatuts contempnen simplement la possibilitat de remuneració, ja que no es considera una despesa determinada amb la suficient anticipació en els estatuts, ni una despesa que es pugui preveure.

Resolució: Confirma sentència recorreguda (Tribunal de Batlles 19 d'octubre de 2017) i desestima el recurs d'apel·lació presentat de part.

Aquesta valoració no ofereix consells específics per a situacions determinades i concretes. Demaneu assessorament jurídic abans d'entaular accions concretes, en vista de les circumstàncies de cada assumpte.

C. Prat de la Creu, 59-65
Escala A, 2a planta
AD500 Andorra la Vella
+376 805 705
strategos@strategos.ad

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Administrativa
Núm. de Protocol: 2000035/2017
Núm. de Rotlle: TSJA-0000105/2017

SENTÈNCIA 41-2018

PARTS:

Apel·lant: T. SL

Representant: Sra. CSM
Advocat: Sr. JVC

Apel·lat: GOVERN D'ANDORRA

Representant: Sra. IDM
Advocat: Sra. EVC

COMPOSICIÓ DEL TRIBUNAL:

President:
Magistrats:

M. I. Sr. Albert ANDRÉS PEREIRA
M. I. Sr. Bernard PLAGNET
M. I. Sra. Elsa PUIG MUÑOZ

Andorra la Vella, divuit de maig de dos mil divuit.

El Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, ha vist el recurs d'apel·lació a les actuacions número 2000035/2017.

En la tramitació d'aquestes actuacions han estat observades les prescripcions legals, i ha estat ponent el magistrat Sr. Bernard PLAGNET, el qual expressa el parer del Tribunal.

ANTECEDENTS DE FET

1.- La societat T. SL va interposar demanda jurisdiccional contra la resolució de la Comissió Tècnica Tributària del 13 de febrer del 2017 que venia a confirmar la liquidació tributària provisional corresponent pel que interessa a l'exercici 2014 de l'impost sobre societats, mitjançant la qual s'establia per al període 2014 un import d'11.590,51 € en concepte de liquidació tributària.

2.- En la sentència del 19 d'octubre del 2017 el Tribunal de Batlles ha desestimat la demanda promoguda per la societat T. SL.

3.- En el seu escrit d'apel·lació de data 5 de desembre del 2017, la societat T. SL estima en substància:

- aquest recurs d'apel·lació s'adreça expressament a la reforma de la sentència *a quo* pel que respecta a la seva oposició a que la retribució percebuda per l'administrador de T. SL a càrrec de l'exercici 2014 pugui considerar-se despesa deduïble per la societat;

- per a que la remuneració específicament percebuda per un administrador d'una societat mercantil per l'exercici del seu càrrec sigui deduïble a l'impost sobre societats únicament és necessari que aquesta remuneració estigui prevista als estatuts socials de la societat concernida;

- en la seva sessió de 18 de juny del 2015, la junta general va acordar efectivament retribuir a l'administrador únic en l'import de 40.000 € a càrrec de l'exercici 2014.

En el seu escrit de conclusions de data 22 de febrer del 2018, la societat T. SL precisa: "*atesa la conformitat de l'article 26.1 dels estatuts de T. SL amb l'article 48.1 de la Llei 20/2007 del 18 octubre de societats (...) és també conforme amb l'article 13.2 de la Llei 95/2010 del 29 de desembre, de l'impost sobre societats.*"

4.- En la seva contesta de data 11 de gener del 2018, el Govern estima en substància:

- la no admissió de la deducció aplicada no invalida ni posa en dubte l'aprovació d'aquesta retribució per part de la junta general;

- en la mesura que el sistema de retribució no es troba previst als estatuts, escau excloure les remuneracions de l'administrador de les deduccions que s'ha aplicat la societat T. SL.

El Govern ha confirmat els seus arguments en el seu escrit de conclusions de data 23 de febrer del 2018.

5.- Trameses les actuacions a aquesta Sala, s'ha designat el magistrat ponent i han quedat vistes les actuacions per a deliberar i decidir.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- El litigi versa sobre la interpretació de l'article 13 de la Llei de l'impost sobre societats.

L'Article 13 Llei 95/2010, del 29 de desembre disposa:

"2. Les remuneracions a consellers i administradors vinculades específicament a l'acompliment d'aquests càrrecs, només són deduïbles en la mesura que compensin despeses de viatge i assistència a juntes de la societat o del consell d'administració, amb els límits que

s'estableixin reglamentàriament. Aquesta restricció no afecta els sous i salaris o contraprestacions per serveis prestats pagats a administradors o consellers residents fiscals al Principat d'Andorra en la mesura que aquests quedin inclosos dins el sistema de Seguretat Social del Principat o, en el cas d'administradors o consellers no-residents fiscals, si els pagaments estan subjectes per l'impost sobre la renda dels no-residents fiscals."

Però, l'article 5 de la Llei 17/2011, de l'1 de desembre ha modificat la redacció de l'article 13.2:

"2. Les remuneracions a consellers i administradors vinculades específicament a l'acompliment d'aquests càrrecs **només són deduïbles quan siguin previstes en els estatuts de la societat, i tenen pel perceptor la consideració de rendes subjectes a l'impost sobre societats o a l'impost sobre les activitats econòmiques, segons si es tracta d'una persona jurídica o de persones físiques, segons el cas."** (la negreta és nostra).

Tercer.- En aquest cas, l'article 26 dels estatuts de la societat disposa: **"1. La junta general podrà acordar la retribució dels administradors, determinant la quantia o els criteris per determinar-la"** (foli 503).

En data 18 de juny del 2015, la junta general va acordar: **"(...) per unanimitat amb el vot favorable del total capital social de la societat s'aprova (...) així com -de conformitat amb l'article 26 dels estatuts socials- la retribució de les seves funcions durant tot aquest exercici social en l'import de 40.000 euros"** (foli 214).

En l'expedient de data 26 d'octubre del 2016, el Departament de Tributs i de Fronteres va escriure (fol.24):

"(...) la Direcció Adjunta de la Inspecció tributària considera (...)

Que el fet que els estatuts contemplan la possibilitat de remuneració dels administradors no equival a una previsió, que per definició és "una determinació anticipada, per un termini més o menys llarg, del comportament i la magnitud de les retribucions a consellers i administradors.

(...)

Les despeses en concepte de remuneració del administrador per un import de 40.000 euros com a despeses no deduïbles" (foli 41).

En la seva resolució de data 13 de febrer del 2017, la Comissió Tècnica Tributària va escriure: **"Per tant, després d'aquesta observació i havent consultat els estatuts en qüestió, es pot afirmar que no hi cap menció al respecte, i doncs, les retribucions dels administradors queden contemplades però no previstes per la societat T. SL. Per consegüent, aquest Departament considera que es tracta de despeses no deduïbles per no estar determinades amb la suficient anticipació en els estatuts ni tampoc es podien preveure"**(foli 74).

Quart.- El beneficiari de la remuneració, el Sr. CLP, no té la condició d'assalariat, en virtut de l'article 9 de la Llei 35/2008 del Codi de relacions laborals:

"Es considera també treballador el soci que presta un servei o realitza una obra per compte de la societat de la qual és soci, sota la direcció dels òrgans socials, a canvi d'una remuneració. No obstant això, no es considera treballador si la seva participació en el capital social representa el 50% o més del mateix capital."

En aquest cas, la participació de l'interessat en el capital social representa el 60% % del capital social (F. 213).

En aquestes hipòtesis, les condicions de deducció de les remuneracions han de ser més rigoroses que les condicions previstes pels assalariats. En efecte, en aquests cas, la remuneració pot constituir, de fet, una distribució dels beneficis de la societat, que no és una despesa deduïble.

Aquesta consideració explica la modificació de l'article 13 i els termes de la nova redacció han de ser interpretats de manera estricta (v. més amunt, el fonament de dret Segon).

L'exposició de motius justifica la modificació en els termes següents:

"En aquest sentit, es parteix del fet que la relació jurídica que hi ha entre els administradors i la societat és de caràcter mercantil i, per tant, quan els estatuts determinin una obligació de retribució a l'òrgan d'administració, aquesta retribució ha de ser sempre deduïble de l'impost de societats, atès el seu caràcter d'obligatori." (la negreta és nostra).

Registreu-vos a LesLleis.com per
accedir al contingut complert d'aquesta pàgina.